

Викове съ ентузиазъмъ оглушиха Дунавскитѣ бръгове, и Хаджията свърши думитѣ си като сложи ръка на рамото на Караджата, и каза:

— Туй усѣщахъ, братя, туй можахъ да кажа; ето Караджата, който ще раздѣли съ насъ сѣдбата на оръжието като мой другаръ и побратимъ: нека каже и той що усѣща и кое може би, азъ не можахъ да изкажа.

Следъ Хаджи Димитъръ съ дълбоко душевно вълнение пое думата Караджата и нѣкакъ си по-бързо каза, като се обърна къмъ дружината:

— Братия! Нѣма да продължавамъ да ви говоря надълго, защото главниятъ ни войвода Хаджи Димитъръ ви говори доста, и както видѣхъ удари почти всичкитѣ главни струни на сърдцата ви и на посланието, що сме се събрали да изпълнимъ къмъ отечеството си. Едно само имамъ да прибавя връхъ туй що се каза и то е една съвсемъ лична причина. Речъта е за мене, за ваша младъ другаръ и приятель, който ви говори не за друго, а само да се научи, ще го приемете ли помежду си за такъвъ, какъвто ме препоръча главниятъ нашъ войвода.

Вѣрвайте, братя! или като войвода, или като най-последенъ поборникъ, едно само нѣщо имамъ предъ очитѣ си — да си направя най-святата длъжностъ отъ сичкитѣ